

„OVERSTROOMING."

„Als in de dagen van Noach"....?

Neen, zóó erg is het, Gode zij dank! niet.

Dagen als tóén komen eerst, als de elementen brandende zullen vergaan. Als er nergens op den ganschen aardbodem meer één pleksken is, waar 't menschedom zich zal kunnen redden.

Wat vóór dien tijd als ramp en oordeel Gods over de aarde komt, 't zij brand of oorlog, watervloed of hongers, zijn waarschuwingen en roepstemmen.

De Heere God stelde het teeken Zijner trouw in de wolken des hemels, als een bewijs, dat de wateren niet meer wezen zullen tot een vloed, om alle vleesch te verdueren.

Toch blijft het water geweldig in zijn onstuimigheid, vreeselijk in zijn kracht, ontzettend in zijn woede, doodelijk voor mensch en dier, waar het overhand krijgt!

Een „overstrooming".... vreeselijke bezoeking Gods!

Wij, in ons vaderland, weten er van mee te spreken.

Lees er de oude kronieken op na en gij ijst van de verschrikkelijke verhalen, waarvan zij vol staan.

Duizenden soms kwamen in den vloed om.

Twintigduizend menschen zelfs op eenmaal!

Zeventig dorpen werden in één nacht verzwolgen.

Stukken lands, als gansche provinciën van ons tegenwoordig vaderland, werden door de onstuimige zee ondermijnd en zonken weg met al wat er op en in was.

Voor ons is dat alles meest historie.

Met de grootste gerustheid wonen daar millioenen Nederlanders, zonder er ooit bij stil te staan, zonder er één oogenblik zich angstig door te gevoelen, beneden de oppervlakte der zee!

De boer melkt er zijn vee, de landman drijft er zijn ploeg door den vetten grond, de schooljeugd speelt er met groot vermaak, de dorpsbuurt komt er gezellig op 't plein, de stadsmensch jaagt door de straten naar zijn werk.... zonder dat ze zich ooit rekenschap geven van het feit, dat ze binnen vier-en-twintig uren verdrongen

zouden zijn, indien de wateren der zee zich volgens de gewone natuurwetten over het land verspreiden konden.

Geen vrees echter beklemmt hun 't hart.

De duinen staan daar, die God opstuiven deed uit de zee, om die zee te teugelen.

De dijken liggen daar, hecht en breed, en wijken niet al klimt de rivier ook tot hun kruin. De tijden van voorheen zijn voorbij. De terpen van toen worden afgegraven en de vruchtbare grond gebruikt om schraler bodem te bemesten. En de boer, — hij mag nogeens een blik slaan op de kerkterp, waar in 't uiterste gevaar de mensch het veege lijf zal kunnen redden, op zijn met ijzers en sterke binten bevestigden „vloedzolder," waarheen hij zijn vee drijven zou, als ooit de vloed over 't land komen mocht, gelijk in de dagen der vaderen.... maar ernstig gelóóven aan een zoodanige ramp doet hij toch niet.

Echter bleef ook uit later eeuwen de heugenis er van nog wel hangen onder 't volk.

Ook de negentiende eeuw heeft, met name in onze rivierstreek, haar groote overstroomingen gekend, in de Bommelerwaard, in de Betuwe, in de Alblasserwaard, in 't land van Altena.

En de twintigste nog gewaagt van den „Zeeuwschen vloed!"

Want onbetrouwbaar blijft het water *altijd*.

't Gaat er mee als met de uitbarstingen van een vulkaan.

Vele jaren lang kan 't volk wonen en wandelen langs zijn helling, zich van geen gevaar bewust, bij den „slapenden" berg.... als eensklaps de slaper ontwaakt en vuur en lava spuwt uit zijn opengescheurden muil.

Zoo kan ook vele jaren lang de zee en de rivier binnen oevers en perken gebleven zijn, als ineens op een schrikkelijk oogenblik storm en getij samenwerken, de grondlagen van de dijken door langdurige regens verweekt zijn, ondergronds de wateren de fondamenteen uitgekabbeld hebben.... ijsdammen kunnen zich hebben vastgezet.... zandbanken zich hebben gevormd.... stroomingen zich hebben verlegd.... vele andere oorzaken kunnen samenwerken: dijken, dammen en sluisen bezwijken en de woeste wateren rollen over het vruchtbare veld.

Als 't zóó nijpen gaat, dan leeft toch wel 't volk in actie.

De dijkwacht wordt betrokken en dag op dag wordt de dijk op alle punten nauwkeurig bewaakt. Al wat tot waterkeering noodig kan zijn, houdt men bij de hand. Elk zwak punt wordt onmiddellijk versterkt. Twee- driemaal daags

Naar een schilderij van A. Kaufman.

OVERSTROOMING.

